

Sygn. akt IV P 100/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ryszard Karczewski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Szymon Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2017 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. P.

przeciwko J. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) Przedsiębiorstwo Handlowo – Usługowe (...) z siedzibą w K.

o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy, ekwiwalent za odzież roboczą, wodę, praniowe i środki czystości

orzeka:

I. Zasądza od J. F. na rzecz B. P. tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy kwotę 528,78 zł (pięćset dwadzieścia osiem złotych siedemdziesiąt osiem groszy) brutto z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 21 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo B. P. co do odsetek od zasądzonego ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w pozostałej części.

III. Oddala powództwo B. P. co do pozostałych roszczeń.

IV. Pobiera od J. F. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kielcach) kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem nieuiszczonej opłaty od zasądzonego roszczenia.

Sygn. akt IV P 100/17

UZASADNIENIE

Powód B. P. w pozwie złożonym w dniu 6 kwietnia 2017 roku, skierowanym przeciwko pozwanemu J. F., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) z siedzibą w K., wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 390,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 października 2016 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, kwoty 400,00 zł tytułem ekwiwalentu za odzież roboczą i kwoty 150,00 zł za wodę, środki czystości i praniowe.

W uzasadnieniu tego pozwu powód wywodził, iż w otrzymanym świadectwie pracy stwierdzone zostały przez niego nieprawidłowości przy wyliczeniu urlopu wypoczynkowego. Powód wskazał, iż w powyższej sytuacji wystąpił do

pozwanego o sprostowanie świadectwa pracy, jednak zostało to zignorowane przez pracodawcę. Powód podniósł także, że wystąpił do Państwowej Inspekcji Pracy ze skargą i uzyskał informację o wyliczeniu urlopu z wymiaru 20 dni, co wynikało z braku poprzednich świadectw pracy. Powód podnosił, że w trakcie przyjęcia do pracy, nie przyjęto od niego ww. dokumentów, a ponadto wyjaśniał, że podpisał kartotekę poboru odzieży ochronnej, pomimo że jej nie uzyskał i wykonywał pracę we własnym ubraniu. Podniósł również, że przez cały okres zatrudnienia nie uzyskał środków czystości, praniowego, ani wody do picia (k.2-3).

Pozwany J. F. w odpowiedzi na ten pozew złożonej w dniu 4 maja 2017 roku wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany twierdził, że ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy został wypłacony powodowi w dniu 12 października 2016 roku, natomiast w dniu 16 marca 2016 roku została wydana powodowi odzież robocza, co zostało potwierdzone jego własnoręcznym podpisem na karcie ewidencji wyposażenia nr 41. Twierdził także, że ekwiwalent za pranie i środki czystości w kwocie 40 zł został wypłacony B. P. przelewem na rachunek bankowy. Ponadto pozwany wyjaśniał co do wody pitnej, że w budynkach, gdzie pracowali zatrudnieni przez niego pracownicy znajdowały się dystrybutory z wodą, a dla pracowników pracujących na zewnątrz przekazywane były butelki z wodą mineralną. Pozwany wywodził, iż nieprawdziwe są twierdzenia powoda odnośnie nie przyjęcia od powoda dokumentów potwierdzających jego poprzednie zatrudnienie i że do chwili złożenia niniejszej odpowiedzi na pozew nie zostały przekazane pozwanemu takie dokumenty (k. 39-42).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód B. P. był zatrudniony w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w K. w okresie od dnia 7 maja 1979 roku do 30 maja 1980 roku i od dnia 1 września 1982 roku do dnia 30 września 1991 roku na stanowisku spawacza.

Dowód: Świadectwo pracy - k 14-15.

Następnie B. P. został zatrudniony w (...) spółce jawnej z siedzibą w K. od dnia 4 października 2010 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku jako pracownik gospodarczy. Po ustaniu tego stosunku pracy powód uzyskał ekwiwalent za 26 dni urlopu wypoczynkowego.

Dowód: świadectwo pracy - k. 13.

Powód posiada orzeczenie o niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, w którym przyczyna jego niepełnosprawności została oznaczona symbolami: 05-R/10-N, a orzeczenie to zostało wydane na okres od dnia 1 września 2014 roku do dnia 30 września 2018 roku.

B. P. od dnia 16 marca 2016 roku został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Handlowo- Usługowym (...) z siedzibą w K. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 16 marca 2016 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku na stanowisku pracownika gospodarczego w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Powód podpisał również zapoznanie się z regulaminem pracy.

Dowód: umowa o pracę nr (...) - k. 4.

Zgodnie z Informacją o warunkach zatrudnienia i uprawnieniach pracowniczych powoda na stanowisku pracownika gospodarczego obowiązywała 7-godzinna dobową normą czasu pracy i 35-godzinna tygodniową normą czasu pracy.

Godziny pracy powoda były ściśle określone i obecność w pracy była potwierdzana poprzez własnoręczne złożenie podpisu na liście obecności znajdującej się w miejscu wykonywania pracy.

Dowód: informacja o warunkach zatrudnienia do umowy nr (...) - k. 5-6.

W dniu 16 marca 2016 roku powód B. P. podpisał odbiór odzieży roboczej i ochronnej i obuwia. Miał też zapewnione przez pozwanego pracodawcę J. F. środki czystości i wodę pitną w dystrybutorze wody w pomieszczeniu, w którym pracował.

Dowód: karta ewidencyjna wyposażenia nr 41 - k. 20; zeznania świadka M. N. - k. 37-38, zeznania świadka S. A. - k. 40.

B. P. przy podjęciu zatrudnienia u pozwanego nie złożył do akt osobowych dokumentów potwierdzających poprzednie jego zatrudnienie i pozwany pracodawca nie posiadał wiedzy o jego poprzednim zatrudnieniu.

Dowód: zeznania świadka S. A. - k. 40.

Powód w okresie od dnia 10 czerwca 2016 roku do dnia 21 września 2016 roku był niezdolny do pracy z powodu choroby i przebywał na długotrwałym zwolnieniu lekarskim, otrzymując w związku z tym wynagrodzenie chorobowe od pracodawcy za okres niezdolności do pracy do dnia 23 czerwca 2016 roku i następnie zasiłek chorobowy z ZUS. W dniu 21 września 2016 roku ustał stosunek pracy łączący strony w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę na podstawie art. 53 § 1 k.p. Powód nie kwestionował prawidłowości tego rozwiązania umowy o pracę.

Dowód: rozwiązanie umowy o pracę - k. 33.

Powód w okresie zatrudnienia u pozwanego wykorzystał należny mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 9 dni 6 godzin i 8 minut, czyli łącznie 77 godzin.

Dowód: świadectwo pracy - k. 7-8.

W dniu 12 października 2016 roku pozwany J. F. wypłacił powodowi B. P. ekwiwalent za urlop wypoczynkowy w wysokości 1630,61 zł netto i kwotę 2361,94 zł tytułem zasiłku chorobowego.

Dowód: potwierdzenie przelewu - k. 22.

Wysokość tegoż ekwiwalentu pieniężnego ustalono przyjmując, że powodowi przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 20 dni. Po rozwiązaniu łączącego strony stosunku pracy powód wystąpił do pozwanego z wnioskiem o sprostowanie wydanego mu świadectwa pracy i z wnioskiem o wypłatę ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, zasiłku chorobowego za miesiące sierpień i wrzesień 2016 roku wraz z odsetkami za zwłokę, a nadto o wypłatę ekwiwalentu za odzież ochronną, środki czystości, praniowe i wodę do picia.

Dowód: sprzeciw powoda od świadectwa pracy wraz z potwierdzeniem odbioru przez pozwanego - k.9-10, zeznania powoda B. P. - k. 41.

B. P. złożył skargę do Państwowej Inspekcji Pracy na (...) Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) i pozwany J. F. wykonał zalecenia pokontrolne przedstawione przez Państwową Inspekcję Pracy Okręgowy Inspektorat w K..

Dowód: odpowiedź Państwowej Inspekcji Pracy Okręgowy Inspektorat Pracy w K. na skargę powoda - k. 11-12, zeznania powoda B. P. - k. 41, pismo pozwanego J. F. do Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 30.03.2017r. - k. 44-45., wystąpienie Państwowej Inspekcji Pracy - k.46-50.

W dniu 4 maja 2017 roku pozwany J. F. przekazał na rachunek bankowy powoda kwotę 45 zł tytułem ekwiwalentu za pranie odzieży.

Dowód: potwierdzenie przelewu- k. 21.

Powodowi B. P. przysługiwał urlop wypoczynkowy w wymiarze 26 dni i wobec tego za te dodatkowe 6 dni, nie uwzględnione przez pozwanego, przysługiwał mu ekwiwalent pieniężny w kwocie 528,78 zł brutto, 373,85 zł netto.

Dowód: zeznania świadka S. A. - k.41.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie wziął pod uwagę cały zebrany materiał dowodowy, zarówno ten przedstawiony przez powoda, jak i przez pozwanego. W odniesieniu do przedłożonej dokumentacji w postaci akt osobowych B. P., tj. umowy o pracę, a także świadectw pracy powoda, informacji o warunkach zatrudnienia do umowy nr (...), karty ewidencyjnej wyposażenia nr 41, rozwiązania umowy o pracę, potwierdzeń przelewu, sprzeciwu powoda od świadectwa pracy wraz z potwierdzeniem odbioru przesyłki przez pozwanego, odpowiedzi Państwowej Inspekcji Pracy na skargę powoda, pisma pozwanego od Państwowej Inspekcji Pracy z dnia 30.03.2017 r., wystąpienia Państwowej Inspekcji Pracy, Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Powyższe dokumenty nie były bowiem kwestionowane przez strony, a Sąd również nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności.

Co do zeznań świadków: M. N. i S. A. to Sąd uznał je za w pełni wiarygodne, albowiem zeznania te były jasne, stanowcze, wewnętrżnie spójne, logiczne i korelowały ze zgromadzonymi w sprawie innymi dowodami.

Sąd generalnie dał wiarę również zeznaniami pozwanego J. F. z uwagi na to, że jego twierdzenia korespondowały z zebraniem materiałem dowodowym, a nadto były logiczne i przekonujące. W ocenie Sądu, wiarygodne jest także jego twierdzenie, iż na skutek zachowania powoda, tj. nieprzedłożenia przez niego dokumentacji z poprzedniego zatrudnienia, nie posiadał on wiedzy o przysługiwaniu powodowi urlopu wypoczynkowego w wyższym wymiarze niż 20 dni.

Sąd nie dał natomiast wiary twierdzeniom powoda, ponieważ pozostawały one w sprzeczności z innymi wiarygodnymi dowodami w niniejszej sprawie. Nielogicznym jest twierdzenie powoda, że pomimo złożenia własnoręcznego podpisu potwierdzającego odbiór odzieży ochronnej i obuwia, rzeczy tych faktycznie nie otrzymał. Sprzecznym z innymi dowodami w sprawie, jak również z doświadczeniem życiowym, jest twierdzenie B. P. o niezapewnieniu mu przez pozwanego wody pitnej. W tym miejscu zauważyć należy, że w interesie powoda było przedstawienie pracodawcy dokumentacji potwierdzającej poprzednie zatrudnienie, gdyż pozwany nie posiadał żadnej możliwości zweryfikowania w inny sposób uprzedniego zatrudnienia powoda. Dlatego nielogicznym i niewiarygodnym jest także twierdzenie powoda B. P. o nieprzyjęciu przez pracodawcę świadectw pracy z jego poprzednich miejsc pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo B. P. jest zasadne jedynie częściowo, a mianowicie co do ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 dni, natomiast w pozostałej części jako niezasadne nie zasługiwało na uwzględnienie i podlegało oddaleniu.

Przechodząc do rozważań odnośnie pierwszego z roszczeń powoda, a mianowicie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy przede wszystkim wskazać należy, iż zgodnie z art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

W niniejszej sprawie bezspornym było to, że pozwany pracodawca rozliczył się z powodem z niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego przy przyjęciu, że powodowi przysługiwał tenże urlop w wymiarze 20 dni, natomiast powód przedłożył do akt sprawy na etapie postępowania sądowego świadectwa pracy potwierdzające jego poprzednie zatrudnienie i w związku z tym wykazał w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, że przysługiwał mu urlop wypoczynkowy w wyższym wymiarze, tj. 26 dni. Dlatego też twierdził, że nie otrzymał jeszcze ekwiwalentu za te pozostałe 6 dni (26 dni przysługującego urlopu – 20 dni rozliczonego już urlopu) i w ocenie Sądu, jego powództwo w tej części zasługiwało na uwzględnienie.

W tym miejscu należy podkreślić, że przyczyną zaistnienia przedmiotowej sytuacji było niewątpliwie zachowanie samego powoda, który nie przedstawił ani przy zawarciu z pozwanym umowy o pracę, ani w późniejszym terminie dokumentacji potwierdzającej jego poprzednie zatrudnienie. Dlatego też, zdaniem Sądu, postępowanie pracodawcy w zakresie ustalenia powodowi niższego wymiaru urlopu wypoczynkowego należy uznać za usprawiedliwione i nie może on ponosić odpowiedzialności z tego tytułu do chwili doręczenia mu odpisu pozwu w dniu 21 kwietnia 2017r.

To nie przedstawienie przez powoda świadectw pracy dokumentujących poprzednie jego zatrudnienie skutkowało koniecznością rozważenia, czy w tej sytuacji nie ma zastosowania w niniejszej sprawie art. 8 k.p. stanowiący, że nie można czynić użytku ze swego prawa w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego.

Zauważyć w związku z tym należy, że hipotezą normy art. 8 k.p. objęte są przypadki nadużycia, a nie obrazy prawa, gdyż regulacja ta nie dotyczy sytuacji, gdy określony podmiot narusza przepisy prawa materialnego. Konstrukcja ta obejmuje właśnie przypadki, w których zachowanie określonego podmiotu spełnia formalnie wszystkie wymagania przewidziane przepisem prawa, natomiast z innych - pozaprawnych - względów (np. społecznych czy moralnych) zachowanie to nie zasługuje na ochronę prawną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r. w sprawie I PK 135/10). Treść klauzuli generalnej zawartej w art. 8 k.p. ujęta jest przedmiotowo, a nie podmiotowo. Nie kształtuje ona praw podmiotowych, nie zmienia i nie modyfikuje praw, jakie wynikają z innych przepisów prawa. Przepis ten upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie, w konkretnym stanie faktycznym, działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie jego prawa i nie korzysta z ochrony prawnej (por. wyrok z dnia 22 lipca 2009 r. w sprawie I PK 48/09). Nie jest przy tym możliwa taka wykładnia art. 8 k.p., która zawierałaby swoiste wytyczne, w jakich (kazuistycznych) sytuacjach sąd powszechny miałby uwzględnić albo nie uwzględnić zarzutu sprzeczności żądania pozwu z tym przepisem. Stosowanie art. 8 k.p. (podobnie jak art. 5 k.c.) pozostaje zatem w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., I PK 558/02, OSNP 2004 nr 16, poz. 283). W oderwaniu od tych konkretnych okoliczności nie można formułować ogólnych dyrektyw co do stosowania tego przepisu. Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 8 k.p., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Stawiając tezę o nadużyciu przez stronę prawa w rozumieniu art. 8 k.p. należy przy tym wyjaśniać, jakie konkretnie prawo podmiotowe, które w ocenie sądu zostało naruszone, wchodzi w rachubę, czy czynienie użytku z tego prawa polega na jego sprzeczności z zasadami współzycia społecznego czy ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa (bądź i z zasadami współzycia społecznego i ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa) oraz jakie zasady współzycia społecznego (społeczno-gospodarcze przeznaczenie prawa) zostały pogwałcone. Jak bowiem wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 października 2000 r., SK 5/99 (OTK 2000 Nr 7, poz. 254, pkt III 3.), do zespołu zasad orzeczniczych, dzięki którym stosowanie art. 5 k.c. a także art. 8 k.p., nie stwarza zagrożenia dla stabilności systemu prawa, należy między innymi „konieczność wykazania, o jaką dokładnie zasadę współzycia społecznego chodzi”. Sąd powinien zatem podjąć próbę sformułowania zasady współzycia społecznego, z którą niezgodne, w jego ocenie, jest czynienie użytku z prawa podmiotowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2011 r., II PK 254/10). Norma art. 8 k.p. oznacza bowiem pozbawienie danego podmiotu możliwości korzystania z prawa, które mu przysługuje w świetle przepisów prawa przedmiotowego. Generalnie obowiązuje domniemanie korzystania przez osobę uprawnioną z przysługującego jej prawa w sposób legalny. Zastosowanie instytucji nadużycia prawa prowadzi zatem do osłabienia zasady pewności prawa i przelamuje domniemanie korzystania z prawa w sposób zgodny z jego społeczno-gospodarczym przeznaczeniem i zasadami współzycia społecznego. Toteż posłużenie się konstrukcją nadużycia prawa jest z założenia dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi mieć szczególne, wyraźne uzasadnienie merytoryczne i formalne, a zwłaszcza usprawiedliwienie we w miarę skonkretyzowanych regułach, głównie o konotacji etycznej, moralnej i obyczajowej. Przepis ten, z uwagi na wyjątkowość możliwości jego zastosowania, upoważnia sąd do oceny, w jakim zakresie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony prawnej, ale wyłącznie w nierozłącznym związku z całokształtem okoliczności konkretnej sprawy. Tak więc, aby móc uznać zachowanie danego podmiotu za nadużycie prawa musi być wykazane, że w danej indywidualnej i konkretnej sytuacji, wyznaczone przez obowiązujące normy prawne typowe zachowanie podmiotu korzystającego ze swego prawa, jest ze względów moralnych, wyznaczających zasady współzycia społecznego, niemożliwe do zaakceptowania, ponieważ w określonych, nietypowych okolicznościach zagraża podstawowym wartościom, na których opiera się porządek społeczny i którym prawo powinno służyć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r. w sprawie I PK 18/08). W judykaturze utrwalone jest przy tym stanowisko, że stosowanie art. 8 k.p. powinno być restrykcyjne i w żadnym razie nie może prowadzić do uchylecia, bądź zmiany obowiązujących przepisów prawa.

Przenosząc powyższe wskazania i ustalenia na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że zachowanie powoda polegające na nie przedstawieniu pracodawcy dokumentów wskazujących na poprzednie było niewątpliwie

nieprawidłowe, gdyż powód jako osoba dojrzała, podejmująca kolejne zatrudnienie powinna posiadać wiedzę o konieczności przedłożenia stosownych dokumentów pracodawcy, aby następnie móc korzystać z uprawnień pracowniczych, w tym przypadku z możliwości urlopu wypoczynkowego w wyższym rozmiarze. Nie znajduje przy tym jakichkolwiek podstaw oczekiwanie, aby to pozwany jako pracodawca podejmował czynności ustalające poprzednie zatrudnienie pracownika. Powód posiadał interes w dostarczeniu pracodawcy dokumentacji poprzedniej pracy i jego zachowanie było sprzeczne z prawidłową postawą jaka powinna cechować lojalnego pracownika. Wskazać należy również, że powód zgłaszając sprzeciw do treści świadectwa pracy nie przedłożył stosownych dokumentów, pomimo negocjowania wymiaru urlopu. W ocenie Sądu, takie zachowanie powoda było świadomym, nielojalnym i niewątpliwie nieprawidłowym jego zachowaniem jako pracownika wobec swojego pracodawcy, jednakże to zachowanie powoda nie jest tak drastycznie sprzeczne z normami etycznymi, aby móc je zakwalifikować jako nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p.

Skoro zaś niewątpliwie łączny staż pracy powoda uprawniał go do 26 dni urlopu wypoczynkowego, to po rozliczeniu przez pozwanego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 20 dni, przysługuje mu jeszcze prawo do ekwiwalentu pieniężnego za 6 dni w kwocie 528,78 zł. Dlatego też uwzględniając powództwo B. P. w tym zakresie należało zasądzić od pozwanego J. F. na jego rzecz taką kwotę tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, z tym, że z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu (21 kwietnia 2017r.), gdyż dopiero z tą datą należy uznać to roszczenie powoda za wymagalne w stosunku do pozwanego pracodawcy, orzekając jak w pkt I sentencji wyroku, natomiast należało oddalić jego powództwo co do odsetek od tego ekwiwalentu w pozostałej części, tj. za wcześniejszy okres do 20 kwietnia 2017r., jako niezasadne, orzekając jak w pkt II sentencji wyroku.

Za niezasadne natomiast należało uznać powództwo B. P. w zakresie pozostałych jego roszczeń dotyczących należności tytułem ekwiwalentu za odzież roboczą, za wodę, środki czystości i praniowe. Ich niezasadność wynika przede wszystkim z faktu, iż powód pobrał od pracodawcy odzież ochronną i obuwie, a na jego rachunek bankowy zostały również przekazane środki pieniężne jako ekwiwalent za pranie odzieży. Z kolei w odniesieniu do dochodzonej zapłaty należności za wodę, praniowe i środki czystości wskazać należy, iż z zeznań świadka M. N. i pozwanego J. F., którym Sąd dał w pełni wiarę wynika stanowczo, iż pracownicy otrzymywali środki czystości oraz posiadali dostęp do wody pitnej. Ponadto należy podkreślić, że powód B. P. w żaden sposób nie wykazał zasadności tych swoich roszczeń, ani ich wysokości. W związku z tym, zdaniem Sądu, należało uznać, że te roszczenia powoda zostały w pełni zaspokojone przez pozwanego pracodawcy i ich dochodzenie w niniejszej sprawie nie ma uzasadnionych podstaw faktycznych, ani prawnych. Wobec tego powództwo B. P. w tym zakresie nie zasługiwało na uwzględnienie i należało je oddalić jako niezasadne, orzekając jak w pkt III sentencji wyroku.

Ponadto mając na uwadze wynik procesu należało pobrać od pozwanego J. F. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Kielcach) nieuiszczoną opłatę sądową od zasądzonego na rzecz powoda B. P. roszczenia z tytułu ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy, orzekając jak w pkt IV sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.